

Alou na mráz

Leden je měsíc, od kterého nikdo nic moc nečeká. Snad jen, aby brzy skončil a tím se zavřela voda nad novoročními frustracemi. „Od prvního začnu!“ vykřikuji, když zapíjím chlebiček vaječňákem. Chutě se musí vyvažovat. A protože mám ještě pořád trochu mokro v botách, jak mi do nich teklo, když jsem se snažila na konci roku dohnat vše, co dohnáno být mělo, piju suché víno, aby byly v rovnováze nejen chutě. Víno je suché, až se práší od pusy, což mám ráda. Jenže po pár skleničkách se práší od pusy také mně, což ráda nemám. To si ovšem uvědomím až druhý den, kdy mi začnou chodit esemesky od těch, kteří naznali, že noc je sice mladá, ale oni staří, a šli brzy spát.

Tak kdy začneme trénovat na ten maraton? Kolik už umíš francouzských slovíček? Jak jsi přežila ráno bez turka? Kam si mohu přijít pro vaše auto? Kdy si vyměníme ty manžely? ... Vyděšeně vzpomínám, co jsem ještě v noci naslibovala a rozdala, jaká závažná rozhodnutí jsem učinila a kdo všechno mi to teď v lednu bude připomínat. Co se mi vlastně nelíbilo na mém životě, že jsem cítila potřebu ho měnit? Odpovědí mi budiž citát kohosi moudrého, který prohlásil, že když se člověku příliš dlouho dobře daří, nemůže mu osud prokázat lepší službu, než když ho vyhodí na mráz. Takže

já se jdu projít. A vy to zkuste taky. Preventivně. Ať se máme pořád tak fajn jako dosud.

Já, prezidentka

Kdybych byla prezidentka, moc demokracie byste si se mnou neužili. Spíš byste si museli zvykat na to, že žijete v policejním státě. Jako první bych posílila jednotky módní policie, které by kontrolovaly, zda mají chlapi vyleštěné boty a ženy dostatek soudnosti. Ve veřejném prostoru by se to rovněž hemžilo agenty mravnostní policie. Což by museli být zvlášť houževnatí chlapíci, protože ohlídat dodržování dobrých mravů ve společnosti, kde žena muži ani nestojí za pozdrav, i když do ní třikrát denně vrazí na chodbě před kanceláří, to už vyžaduje speciální výcvik. Ale musí to být. Protože jestli nezvládneme ani tohle, jak můžeme očekávat dobré mravy třeba mezi obchodními partnery?

Rovněž cizinecká policie by měla za mého prezidentování fofry. Jakmile by někdo překročil hranice morálky nebo vkusu, šup s ním do nápravného zařízení.

Finanční správa by konečně přestala plýtvat energií na potírání daňových úniků v úhrnné částce tři padesát za kvartál a soustředila by se na skutečné zločiny.

Ale nejvíc by se asi zapotila dopravní policie. Dostala by za úkol každého, kdo se odkloní doleva, vrátit do pravého pruhu. Jsou to přece dopraváci.

„Kdybych jako malej nechyt klíště, moh jsem bejt dneska prezident,“ říká můj kamarád Váchal.

Já si zase v první třídě na houpačce v parku rozbila hlavu. Naštěstí pro všechny.

Kdo hledá, nenajde

Hledat štěstí je jako snažit se chytit na sluníčku bronz. Taky to nejde hned. A někomu vůbec. Což může být frustrující, když jsou kolem všichni šťastní. A opálení. Štěstí se holt dneska nosí, a kdo ho nemá, měl by si rychle nějaké pořídit. Jinak nebude šťastný. Jenže kde se taková věc shání? To jsme ve škole nebrali. Anebo brali, ale já si zrovna četla pod lavicí pohádky. Tam je vždycky největší štěstí, když se dva vezmou. Hm. I autoři těchto příběhů však měli o tak jednostranné definici nejspíš pochybnosti, a tak občas nechali promluvit kouzelnou babku (vždycky byla single), která uklidnila nezadané moudrem, že štěstí je všude kolem nás, jen ho najít. Jako všechny mámy a manželky mám v hledání praxi, takže věřím v úspěch. Mrknu do temných koutů zásuvek, nadzvednu polštář, vysypu všechny kabelky. Nic. V kanceláři prošmej-

dím šuplíky pracovního stolu a raději ještě maily ve spamu. Taky nic. To je záhada, jsem si jistá, že štěstí jsem měla, jenom si teď nemůžu vzpomenout, kde jsem ho viděla naposledy. Ale nešť, ono zase někde vyplave. Jako tuhle náramek, co jsem kvůli němu převrátila celý byt. Byl zapadlý v křesle. A já tam teď zapadnu taky a budu přemýšlet, co smysluplného jsem mohla udělat místo toho, abych ztrácela čas hledáním štěstí. Však ono přijde samo. Jedině tím, že ho dokážeme prožít, totiž definujeme jeho existenci. Bez toho by bylo štěstí úplně ztracené.

U stánku s Freudem

Pokud by existoval nějaký Sigmund Freud gastronomie, na hudebním festivalu, kam mě vloni vytáhly moje děti, by si užil. Nebudu se tady moc rozepisovat o nevědomí, do kterého mě první večer uvrhla postava ve slamáku vtírající se do mého vědomí karibským rumem za směšně nízkou cenu. Ráno už jsem se tolik nesmála. Zvlášť když jsem vedle stanu objevila zbytek Cuba Libre v plastovém kelímku a v něm vedle brčka zapíchnutý kartáček na zuby. Nakoukla jsem do předvědomí a byla tam vzpomínka na okamžik, kdy jsem se místo kilometr dlouhého pochodu k cister-

ně s vodou rozhodla improvizovat. I Darwin by ze mě měl radost, jak rychle se dokážu přizpůsobit.

Velmi freudovské naopak bylo shánění potravy. Kolem stánků s občerstvením procházím bez sebemenší kontroly rozumu, svědomí či vkusu a nechám své chuťové buňky svobodně rozhodnout, jaké fantazie v nich nabídka vyvolá. Buněčná psychoanalýza byla rychlá a přesná. Nasměrovala mě rovnou ke kotli s borščem. Nebyl sice takový, jaký tatínek vařil na silvestra, ale jeho vůně mě vrátila do dob, kdy mi bývalo špatně od žaludku jenom z písemky z matiky. U pojízdného koloniálu jsem načapala přítele kamarádky, kterak si stranou od ostatních drsných rockerů vychutnává kakao z krabičky. „To mi vždycky vařila maminka, když jsem byl nemocnej,“ vysvětlil mému udivenému obličejí.

Freude, Freude... tak i na festáku na tě dojde.

Státotvorné trenýrky

Prodávat trenky přes telefon vskutku nebyl džob snů. Zvlášť když jste narazili na jedince, který je za žádnou cenu nechtěl. Přesvědčit zarputilce, že svým vlažným postojem k trenýrkám může způsobit národohospodářské ztráty dalekosáhlého významu, bylo ctí každé operátorky na telefon-

ní lince. Munice argumentů byla pestrá: „Spodky z obchodu vám zničí zdraví, pověst i manželství. Zůstanete sám jako kůl v plotě, protože chlap s hemoroidy má problém se usadit. Vy ještě pořád nosíte slipy, když vědci z kliniky Mayo dávno prokázali, že způsobují neplodnost? Národ vymírá, společnost upadá do recese a proč? Protože muži věnují pramálo pozornosti důležité součásti své garderoby. Jak se chcete soustředit na závažná státní rozhodnutí, když vás škrtní spodáry?“

Na tom něco bude, přikyvovali do sluchátka totálně zmatení uživatelé boxerek a houfně objednávali bavlněné trenýrky za pět set třicet devět korun, které by si v polské tržnici koupili za dvacku.

Pak dcera, která si takto přivydělávala ke studiu, našla brigádu v ovocném baru a bylo po trenčích. Ještě jednou se k nim ale vrátila moje máma, když jí zazvonil telefon a hlásek na druhé straně začal vypočítávat, jak se její budoucnost rozzáří, když si pořídí tanga.

„Milá slečno, nechala jsem vás domluvit jen proto, že podobnou práci dělala vnučka. Ale kdybyste viděla moji prdel a rodný list, krajky byste mi nenabídla ani ve snu. Maucta.“

A pak že jsou senioři snadná kořist!